Ми повертаємося всп'ять
До шкур, ловецтва і сокири.
Меча важкого рукоять
Не важча від старої ліри

І свіжий подих льодовців.
Що насуваються неспинно,
Пливе, мов квітня теплий спів,
Мов віддих першої людини.

І що ж? Понівечить егіди.
Морозом спалить рідні вишні.
Тонкою плахтою води
Прикриє простір многогрішний.

Землі старої яру плоть.
Та знову ліс піде на південь
Безвладність степу побороть,
Помстить і вирівняти кривди.

Ми повертаємося знов
До ґрунту, до джерел, до корня
Збудити плодоносну кров,
Зрости у високості горні.

4.01.1941